

บทที่ 2

วรรณคดีและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณคดีและการวิจัยในบทนี้จะได้อ้างถึงความหมาย ขอบข่ายและความคิดเห็นของนักการศึกษาและนักการวิจัยทั้งของไทยและของต่างประเทศที่มีต่อระบบการวัดและประเมินผลการศึกษา รวมทั้งปัญหาการประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาที่ได้มีการวิจัยมาแล้วในส่วนอื่น ๆ ที่ทำมาแล้ว

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

เกี่ยวกับความหมายของการวัดผลการศึกษา นั้นได้มีนักศึกษากล่าวไว้ดังต่อไปนี้ คือ ชวาล แพร์ตกุล ได้ให้ความหมายของการวัดผลว่า "การวัดผลคือ กระบวนการใด ๆ ที่จะทำให้ได้มาซึ่งปริมาณจำนวนหนึ่งอันมีความหมายแทนขนาดของสมรรถภาพนามธรรมที่นักเรียนผู้นั้นมีอยู่ในตน ถ้าใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องกระตุ้นก็คือ เอาจำนวนผลงานที่นักเรียนแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบออกมาเป็นเครื่องชี้บอกว่าเขามีสมรรถภาพในเรื่องนั้น ๆ ปานใด"¹

กมล สุกประเสริฐ ผู้อำนวยการสำนักงานทดสอบ กรมวิชาการ ให้ความหมายของการวัดผลการศึกษาว่า "การวัดผลคือ การตรวจสอบหรือการค้นหาสิ่งที่เราต้องการตรวจสอบว่ามีปริมาณและคุณภาพมากน้อยเพียงใด การวัดปริมาณนั้น ถ้าเราใช้เครื่องมือวัดที่เป็นมาตรฐาน ผลของการวัดผลก็จะออกมาเป็นตัวเลขที่ถูกต้องแน่นอน เช่น เครื่องชั่ง ตวง วัด ช่วยให้ทราบน้ำหนักที่ชั่ง ตวง และวัดนั้นมีน้ำหนักปริมาณและความกว้างยาวเท่าใด ส่วนการวัดคุณภาพนั้น โดยมากเราไม่มีเครื่องมือวัดที่จะสามารถแยกตัวเลขให้ถูกต้อง

¹ชวาล แพร์ตกุล, เทคนิคการวัดผล, พิมพ์ครั้งที่ 6 (พระนคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2518), หน้า 140.

แมนตรงนั้ คุณภาพของสิ่งที่เราต้องการวัดนั้นคือเลวหรือไม่ถูกต้องเพียงใด ซึ่งการวัดสิ่งเหล่านี้เพียงอาศัยการสังเกตและดูจากความรู้สึกเท่านั้น"¹

สุภาพ วาดเซียน และอรพินธ์ โภชนดา กล่าวถึงการวัดผลว่า "การวัดผลเป็นขบวนการที่กำหนดจำนวนตัวเลขให้กับวัตถุสิ่งของหรือบุคคลตามความมุ่งหมายที่จะสอบวัดและเปรียบเทียบลักษณะความแตกต่างที่ปรากฏอยู่ในสิ่งที่จะวัดนั้น ๆ ซึ่งผลที่ได้จากการวัดและเป็นจำนวนตัวเลข หรือหน่วยที่ชี้แทนลักษณะนั้น ๆ ได้" ซึ่งเป็นการวัดทางด้านปริมาณ"²

เยาวคี ราชชัยกุล กล่าวถึงการวัดผลทางการศึกษาไว้ว่า "การวัดผลหมายถึง การกำหนดตัวเลขให้กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามกฎเกณฑ์ (Rule) ที่ตั้งไว้ แล้วสังเกตว่ามีปริมาณเท่าใด กล่าวง่าย ๆ คือ การวัดนั้น จะทำให้เราตอบคำถามว่า "มากน้อยเพียงใด" (How Much) ฉะนั้นการกำหนดตัวเลขในการวัดผลจึงมีจุดมุ่งหมายที่จะจำแนกหรือจัดอันดับตามความมากน้อยจากสิ่งที่วัดได้ ตลอดจนให้ผลการเปรียบเทียบสิ่งที่วัด ซึ่งอาจเป็นกิจกรรมหรือพฤติกรรมก็ได้"³

ซิมโพเซียม เอ็น อาร์ แคมเบลล์ (Symposium N.R. Campbell) ได้ให้คำนิยามของการวัด (Measurement) ว่าหมายถึง "การกำหนดค่าที่เป็นจำนวนตัวเลขเพื่อแทนคุณสมบัติของวัตถุสิ่งของ หรือสิ่งอื่น ๆ ตามกฎเกณฑ์ของคุณสมบัติเหล่านั้น"⁴

¹กมล สุกประเสริฐ, หลักและวิธีวัดผลการศึกษา (พระนคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2510), หน้า 6.

²สุภาพ วาดเซียนและอรพินธ์ โภชนดา, การประเมินผลการเรียนการสอน, (พระนคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2518), หน้า 3.

³เยาวคี ราชชัยกุล, "หลักการวัดและประเมินผลทางการศึกษา", วารสารครูศาสตร์ 5 (กันยายน-ตุลาคม 2521), หน้า 14.

⁴Symposium N.R. Campbell, Measurement and Its Importance for Philosophy, Proc-Arist. Soc Sppl, (London : Harrison, 1938), p. 126.

เอส เอส สตีเวน (S.S. Steven) กล่าวว่า การวัด (Measurement) หมายถึง "การกำหนดค่าเป็นตัวเลขแกสิ่งต่าง ๆ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ตามกฎเกณฑ์"¹

วิกเตอร์ เอช นอล (Victor H. Noll) ได้อธิบายความหมายของการวัดผลสรุปได้ว่า "การวัดผลมีความหมายกว้างกว่าการทดสอบ การทดสอบนั้นมักหมายถึงการใช้ข้อสอบที่เป็นชุดเพื่อวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แต่การวัดผลเป็นวิธีการที่จะทำให้ทราบปริมาณ ซึ่งมีได้หมายถึงการใช้ข้อสอบเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงการใช้เสกหรือมาตราส่วนประเมินค่า แบบตรวจสอบรายการต่าง ๆ หรือแบบสอบถาม"²

เอ็ดเวิร์ด แอล ทอร์นไคค์ (Edward L. Thorndike) ให้ความหมายของการวัดผลการศึกษาไว้ว่า "เป็นการบอกคุณลักษณะของคนที่ได้พัฒนาขึ้นอย่างกว้างขวางจากการให้การศึกษา ซึ่งจะบอกคุณลักษณะได้ 2 วิธี คือ

1. การบอกคุณลักษณะด้วยการทดสอบ
2. การบอกคุณลักษณะด้วยการสังเกตพฤติกรรม"³

นอกจากนี้ จอห์น คลาร์ค มาร์แชล (John Clark Marshall) ได้ให้ความหมายของการวัดผลการศึกษาว่า การวัดผลการศึกษาคือ การรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เพื่อนำมาพิจารณาในการตัดสินใจและยังกล่าวถึงลักษณะของการวัดผลการศึกษาไว้ดังนี้

1. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดผลทางอ้อม
2. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดที่ยังไม่สมบูรณ์

¹S.S. Steven, "Mathematics, Measurement and Psychophysics"; In S.S. Steven (Ed.) Handbook of Experimental Psychology. (New York : Wiley, 1951), p. 22.

²Victor H. Noll, Introduction of Educational Measurement, 2d ed. (Boston : Houghton Mifflin, 1965), pp. 13-14.

³Edward L. Thorndike, Measurement and Evaluation in Psychology and Education. (New York : John Wiley, 1972), p. 5.

3. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดที่ต่อเนื่องกัน

4. การวัดผลศึกษามักจะใช้ในการจัดจำแนก¹

สำหรับความหมายของการประเมินผลการศึกษานั้น ได้มีนักการศึกษากล่าวไว้ดังต่อไปนี้คือ

ชวาล แพร์ตกุล กล่าวถึงการประเมินผลการศึกษาว่า การประเมินผลการศึกษา หมายถึง "ขบวนการที่ครุณาทุก ๆ รายการที่ทราบจากการวัดไปใช้ คือ ครุณาผลจากการวัดผลเหล่านั้น มารวมกันเพื่อนำไปใช้วินิจฉัย ตีราคาคุณค่า และชี้ขาดลงเป็นผลสรุปว่า เด็กคนนั้นมีคุณภาพสูงหรือต่ำ สมควรสอบไล่หรือตก และการประเมินค่าที่ค่านั้น ต้องตั้งอยู่บนรากฐานของการวัดที่ดีด้วย"²

กมล สุกประเสริฐ ให้ความหมายของการประเมินผลว่า "เป็นการเอาผลของการวัดต่าง ๆ มาประมวลชี้ขาดในขั้นสรุป"³

สุภาพ วาดเขียนและอรพินธ์ โภชนดา ได้ให้ความหมายของการประเมินผลการศึกษาว่า "เป็นการพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับคุณภาพ คุณค่า ความจริง และการกระทำบางที่ขึ้นอยู่กับการวัดเพียงอย่างเดียว เช่น คะแนนสอบ แต่ส่วนมากมักเป็นการรวมการวัดหลาย ๆ อย่างต่าง ๆ กัน เพื่อวินิจฉัยคุณค่าหรือตัดสินคุณลักษณะต่าง ๆ ที่ได้มาจากการวัดหลาย ๆ อย่าง"⁴

เขาวดี ราชชัยกุล ให้ความหมายของการประเมินผลการศึกษาไว้ว่า หมายถึง "ขบวนการตีความหมาย (Interpretation) และการตัดสินคุณค่า (Value Judgement) จากสิ่งที่วัดได้ โดยอาศัยวิธีการที่มีระบบแบบแผนในการรวบรวมข้อมูล ตลอดจนเหตุผลประกอบ การพิจารณาตัดสินว่ากิจกรรมการศึกษานั้นดีหรือเลวอย่างไร เหมาะสมหรือไม่

¹ John Clark Marshall, Essential of Testing. (Philippines: Addison Wesley Publishing, 1972), pp. 1-3.

²ชวาล แพร์ตกุล, เทคนิคการวัดผล, หน้า 141.

³กมล สุกประเสริฐ, หลักและวิธีการวัดผลการศึกษา, หน้า 6.

⁴สุภาพ วาดเขียนและอรพินธ์ โภชนดา, การประเมินผลการเรียนการสอน,

เหมาะสมประการใด และยิ่งไปกว่านั้น การประเมินผลต่างกับการวัดผลทางการศึกษาตรง
 ที่ว่า การประเมินผลจำเป็นต้องมีวัตถุประสงค์ที่เด่นชัดก่อนดำเนินการวัดผล เพื่อจะได้ทราบ
 ว่าผลที่ได้เป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่เพียงไร"¹

เอ็ม สคริฟเวน (M. Scriven) ได้ให้คำนิยามของการประเมินผลว่าเป็นการ
 รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีระบบ เพื่อบ่งชี้ถึงคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง²

จอห์น คลาร์ก มาร์แชล และลอยด์ เวสเลย์ เฮอร์ลีย์ (John Clark Marshall
 & Loyde Wesley Hales) กล่าวถึงการประเมินผลว่า "การประเมินผลหมายถึง การ
 กำหนดคุณค่าของสิ่งที่เราวัดโดยใช้ข้อมูลที่ได้ออกจากการวัด"³

มาร์วิน ซี อัลคิน (Marvin C. Alkin) กล่าวว่า "การประเมินผล หมายถึง
 กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. การทดสอบจริง ๆ
2. การหาข้อมูลของการทดสอบจริง ๆ เพื่อนำมาตัดสินใจ"⁴

โดนัล แอล เมกส์และเออร์เนส แอล เลวิส (Donald L. Beggs & Ernest
 L. Lewis) ได้กล่าวถึง ความหมายของการประเมินผลว่า "การประเมินผลเป็นขบวนการ
 ของการแยกแยะ จัดหาและเตรียมข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับตัดสินใจประเมินค่าทาง
 เลือกลงต่าง ๆ และได้อธิบายความว่า การประเมินผลนี้เป็นทั้งขบวนการของการรวบรวม
 ข้อมูล และขบวนการของการตัดสินใจ และการวัดผลมีส่วนสำคัญในการรวบรวมข้อมูล

¹เขาวดี ราชชัยกุล, "หลักการวัดและประเมินผลทางการศึกษา", หน้า 14.

²M. Scriven, "The Methodology of Evaluation", In R.E. Stake
 (Ed.) Curriculum Evaluation. (Chicago : Rand Mc Nally, 1967), p. 4.

³John Clark Marshall and Loyde Wesley Hales, Classroom
 Test Construction. (California : Addison Wesley Publishing, 1971), p. 15.

⁴Marvin C. Alkin and Carol T. Fitz-Gibbon, "Method and
 Theories of Evaluating Programs", Journal of Research and Develop-
 ment in Education, Vol. 8 (No. 3, 1975); 2.

เพื่อใช้ในการประเมินผล"¹

จากความหมายที่นักวัดผลการศึกษาลาย ๆ ท่านได้ให้ไว้ว่า พอสรุปได้ว่าการวัดผลการศึกษาคือ วิธีการหรือขบวนการที่กระทำเพื่อให้ทราบปริมาณความรู้ ความสามารถของผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถเพียงใด และการประเมินผลการศึกษาคือ การนำผลจากการวัดผลมาประเมินหรือตัดสินว่า ผู้เรียนมีความสามารถสมควรจะสอบได้หรือตก หรือมีการพัฒนาการหน้าไปอย่างไร

ในระบบของการศึกษาในปัจจุบันนั้นได้เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า จุดมุ่งหมายสำคัญของการสอนคือ เพื่อทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงปรารถนาตั้งระบุไว้ในวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของการสอน ผู้สอนจะรู้ว่าผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปอย่างไรบ้างก็ต้องอาศัยการวัดและประเมินผล ซึ่งสำหรับความสัมพันธ์ของการวัดและประเมินผลนั้น มีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

อาร์ เกลเซอร์ (R. Glaser) ได้เสนอแบบจำลองแสดงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการศึกษาที่สำคัญ 4 ส่วน คือ

1. วัตถุประสงค์ของการสอน ผู้สอนจะต้องตั้งวัตถุประสงค์ของการสอนให้เด่นชัดและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษา เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์ทางการศึกษาให้ผู้เรียน กล่าวคือ เลือกเนื้อหาวิชาและกิจกรรม ตลอดจนขบวนการสอน และกระบวนการประเมินผลให้เหมาะสมกับผู้เรียน

2. พฤติกรรมก่อนเข้าเรียน ผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับผู้เรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน ระดับความสามารถและความสนใจของผู้เรียนก่อนรับการสอน พฤติกรรมก่อนเข้าเรียนจะแสดงว่าผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ หรือทัศนคติเป็นอย่างไรบ้าง และต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านใดบ้าง นอกจากนี้ พฤติกรรมก่อนเข้าเรียน เป็นพฤติกรรมพื้นฐานสำหรับการเปรียบเทียบกับพฤติกรรมหลังเรียน เพื่อบ่งชี้ถึงประสิทธิภาพของผู้เรียนและผู้สอนด้วย

¹Donald L. Beggs and Ernest L. Lewis, Measurement and Evaluation in the School. (Boston : Houghton Mifflin, 1975), p. 6.

3. กระบวนการสอน ผู้สอนจะต้องเลือกและกำหนดขอบข่ายของเนื้อเรื่อง อุปกรณ์ กิจกรรมการสอน และการดำเนินการสอนตามวิธีที่เหมาะสมกับพฤติกรรมก่อนเข้าเรียนของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามที่พึงปรารถนา ดังระบุไว้ในวัตถุประสงค์ของการสอน

4. กระบวนการประเมินผล ผู้สอนจะต้องเลือกกระบวนการประเมินผลที่เหมาะสม เพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของผู้เรียน อีกทั้งผู้สอนจะคาดหวังว่าผู้เรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามแนวทางของวัตถุประสงค์ในการสอนหรือไม่เพียงใด¹

เอ็ดเวิร์ด แอล ทอร์นไดค์ (Edward L. Thorndike) ให้ความหมายของการวัดผลการศึกษาไว้ว่า เป็นการบอกคุณลักษณะของคนที่ได้พัฒนาขึ้นอย่างกว้างขวางจากการให้การศึกษา ซึ่งจะบอกลักษณะได้ 2 วิธี คือ

1. การบอกลักษณะด้วยการทดสอบ
2. การบอกลักษณะด้วยการสังเกตพฤติกรรม²

สำหรับความมุ่งหมายของการวัดและประเมินผลการศึกษานั้น ได้มีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

เจ เทอร์วิลลิงเจอร์ (J. Terwillinger) กล่าวว่า "การประเมินผลการเรียนรู้หรือการตัดสินใจระดับสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนแต่ละคนนั้น ผู้สอนเป็นผู้ที่มีภาระหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง อีกทั้งผู้บริหาร อาจารย์แนะแนว และเพื่อนผู้เรียนเองก็มีบทบาททางอ้อมในการตัดสินใจคุณค่าของระดับสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนแต่ละคน และกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการประเมินผลการเรียนรู้ว่ามีลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ

¹R. Glaser, "Instructional Technology and the Measurement of Learning Outcomes", American Psychologist. (New York : Prentice-Hall, 1963), pp. 519-521.

²Edward L. Thorndike, Measurement and Evaluation in Psychology and Education. (New York : John Wiley, 1972), p. 5.

1. เพื่อบ่งชี้ว่าผู้เรียนมีทักษะและความรู้ที่สำคัญพอเพียงหรือไม่
2. เพื่อวินิจฉัยจุดเด่นและจุดค้อยของผู้เรียน โดยสังเกตจากกระสวนของสัมฤทธิ์ผลที่แสดงออกมาให้เห็น และ
3. เพื่อบ่งชี้ถึงระดับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน¹

ชวาล แพร์ตกุล กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการวัดผลการศึกษาว่า เป็นการปรับปรุงและพัฒนาสมรรถภาพของมนุษย์ ให้เด็กเรียนดีขึ้น ครูสอนเก่งขึ้น และให้การตัดสินใจเที่ยงตรงแน่นอนและยุติธรรมมากขึ้น²

นอกจากนี้ กมล สุกประเสริฐ ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการประเมินผลว่า มีความมุ่งหมายอยู่ 2 ประการ คือ

1. เพื่อวัดระดับความเจริญงอกงามของนักเรียนและหาทางส่งเสริมให้ดีขึ้นคือ ให้ทราบว่ามีความเจริญงอกงามไปอย่างไรและจะดำเนินการอย่างไรต่อไป
2. เพื่อค้นหาสิ่งบกพร่องและหาทางแก้ไข คือให้ทราบว่าสิ่งใดไม่ได้ผล และหาสาเหตุว่าเป็นเพราะอะไร แล้วหาทางปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ นั้นเสีย³

การประเมินผลการเรียนตามระเบียบคู่มือการประเมินผลการเรียนนั้น แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ดังต่อไปนี้ คือ

1. การประเมินผลเพื่อการเรียน (Formative Evaluation)
2. การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Evaluation)⁴

¹J. Terwilliger, Assigning Grades to Students. (Illinois: Scott Forement, 1971), pp. 4-7.

²ชวาล แพร์ตกุล, เทคนิคการวัดผล, หน้า 4.

³กมล สุกประเสริฐ, หลักและวิธีวัดผลการศึกษา, หน้า 4.

⁴กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, คู่มือการประเมินผลการเรียน ตามหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518, หน้า 24.

นอร์แมน อี กรอนลันด์ (Norman E. Gronlund) ได้กล่าวถึง การประเมินผลทั้ง 2 ประเภทไว้ดังนี้

1. การประเมินผลเพื่อการเรียน เป็นการประเมินผลความก้าวหน้าในการเรียนระหว่างการเรียนรู้ การสอน จุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาข้อมูลย้อนกลับ (Feed-Back) เกี่ยวกับความสำเร็จหรือความล้มเหลวทางการเรียนรู้ของนักเรียน และการสอนของครู สำหรับนักเรียน ข้อมูลที่ได้จะเป็นแรงเสริมให้ใคร่เรียนรู้เพื่อความสำเร็จในการเรียน และช่วยบอกถึงข้อผิดพลาดทางการเรียนรู้ที่ควรแก้ไข สำหรับครู ข้อมูลที่ได้จะช่วยในการปรับปรุงการสอน และจัดกลุ่มนักเรียนตามความสามารถเพื่อช่วยในการสอนซ่อมเสริม การประเมินผลแบบนี้โดยมากใช้การสอบเมื่อจบบทเรียน หรือจบเรื่องที่เรียนแต่ละครั้ง ข้อสอบที่ใช้เป็นข้อสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง และนอกจากนี้อาจใช้การสังเกตความก้าวหน้า หรือข้อบกพร่องของนักเรียนด้วย

2. การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน เป็นการประเมินผลเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน เพื่อดูว่าการเรียนการสอนนั้นประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ ผลที่ได้จะใช้ในการประเมินค่าผลการเรียนของนักเรียน เทคนิคที่ใช้ในการประเมินผลกำหนดโดยจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน ซึ่งรวมทั้งการใช้แบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลที่ครูสร้างขึ้น และการประเมินค่าจากการปฏิบัติงานต่าง ๆ¹

เกี่ยวกับการประเมินผลการศึกษานั้น อาจจะมีแนวความคิดของนักการศึกษาที่แตกต่างกันบ้าง เช่น

ครอนบาค (Cronbach) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลการศึกษาไว้ในบทความเรื่อง (Evaluation for Course Improvement) ซึ่งพอสรุปเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับการประเมินผลถูกหยิบยกมาพิจารณาในวงการศึกษายูเสมอ
2. ผู้ที่พัฒนาหลักสูตรระดับต่าง ๆ ยังไม่เข้าใจภาพพจน์ของการประเมินผลที่แท้จริง

¹ Norman E. Gronlund, Measurement and Evaluation in Teaching

3. นักวัดผลมักจะมุ่งเรื่องการทดสอบเพียงอย่างเดียว
4. การใช้การประเมินผลควรรใช้ในเรื่องต่อไปนี้
 - 4.1 การปรับปรุงเนื้อหาวิชาที่เรียนรวมทั้งการตัดสินใจเกี่ยวกับการใช้วิธีสอน และวัสดุประกอบการสอน
 - 4.2 พิจารณาปัญหาของนักเรียนแต่ละคน เพื่อนำมาปรับปรุงวิธีสอนและเปรียบเทียบความก้าวหน้าของนักเรียนจากตัวนักเรียนเอง
 - 4.3 เป็นแนวทางในการพิจารณาการบริหาร เช่น เป็นเกณฑ์ตัดสินว่าระบบของโรงเรียนคืออะไร และครูแต่ละคนสอนได้อย่างไร
5. ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนการเรียน
6. ไม่จำเป็นต้องให้นักเรียนสอบข้อสอบชุดเดียวเหมือนกัน¹

เจ อาร์ เจนไทล์ (J.R. Gentile) ให้ความเห็นว่า "การใช้ระบบเกรดเป็นการประเมินผลที่ไม่ยุติธรรมและใช้หลักการทางสถิติผิด ๆ และไม่ได้เกี่ยวข้องกับจุดมุ่งหมายของวิชานั้น ๆ เลย เขาให้เหตุผลว่าการให้เกรดเป็นการทำให้นักเรียนเก่งแข่งขันกันแทนที่จะร่วมมือกัน นักเรียนจะพยายามทุกทางที่จะชนะคนอื่น แม้แต่การทุจริตในการสอบ การให้เกรดตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่า จะมีนักเรียนบางส่วนประสบความสำเร็จและบางส่วนประสบความสำเร็จ ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วนักเรียนมีสิทธิ์ที่จะประสบความสำเร็จได้ทุกคน² และเบนจามิน เอส บลูม (Benjamin S. Bloom) ให้ความเห็นว่า "ถ้าให้เวลาแก่นักเรียนแต่ละคนอย่างเพียงพอ และให้การสอนที่เหมาะสมแก่เขาแล้วนักเรียนส่วนใหญ่จะสามารถบรรลุถึงความรู้ในวิชานั้น ๆ ได้"³

¹Cronbach, "Evaluation for Course Improvement", Readings in Measurement and Evaluation. (New York : The Mc. Millan Company, 1968), pp. 37-51.

²J.R. Gentile, "Toward Excellence in Teaching: Grading Practicum", The Reporter. (State University of New York at Buffalo, 1971), pp. 38-52.

³Benjamin S. Bloom, Hand Book of Formative and Summative Evaluation of Student Learning. (New York : McGraw-Hill Book Company, 1971), pp. 40-46.

สำหรับแนวความคิดเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษานั้น ได้มีนักการศึกษา กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

ฟอง เกิดแก้ว และคณะ ได้เสนอแนะการวัดด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness)
2. ทางด้านความสามารถทางกลไกทั่ว ๆ ไป (General Motor Ability)
3. ด้านกีฬา (Sport Skills)
4. ด้านความรู้ (Knowledge)
5. ด้านทัศนคติ (Hygenic) ¹
6. ด้านสุขปฏิบัติ

สมคิด ชิตประสงค์ ได้กล่าวว่าในการวัดผลทางพลศึกษา ควรจะวัดทางด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness)
2. ทักษะต่าง ๆ ที่ได้เรียนไป (Skills)
3. ความรอบรู้และความเข้าใจ (Knowledge Understanding)
4. คุณลักษณะ (Characters)
5. สุขนิสัย (Health Habits)
6. ทัศนคติ (Attitude) ²

การวัดผลวิชาพลศึกษา ผู้สอนต้องทราบความมุ่งหมายของหลักสูตรและตั้งความมุ่งหมายของการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ทำอะไรบ้าง โดยจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้เหมาะสมที่แล้วก็ต้องตรวจดูว่าผู้เรียนได้ผลตามความมุ่งหมายเพียงใด ซึ่งผู้สอนก็ต้องตั้งความมุ่งหมายของการวัดผลให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการสอนในระดับนั้น ๆ เช่นกัน ใน

¹ฟอง เกิดแก้ว, สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์และบรรจง คณะวรรณ, การพลศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ 3 (พระนคร : วัฒนาพานิช, 2515), หน้า 273-274.

²สมคิด ชิตประสงค์, หลักการสอนพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2517), หน้า 163.

การวัดผลวิชาพลศึกษาจึงตั้งความมุ่งหมายของการวัดผลไว้ดังนี้

1. เพื่อต้องการทราบว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจทางพลศึกษาเพียงใด
2. เพื่อต้องการทราบว่าผู้เรียนมีสุขภาพและสมรรถภาพทางร่างกายแข็งแรงเพียงใด
3. เพื่อต้องการจะทราบว่าผู้เรียนได้รับผลสัมฤทธิ์ทางทักษะและความสามารถทางกีฬาเพียงใด
4. เพื่อต้องการจะทราบว่านักเรียนได้เรียนรู้ถึงความเสียสละ ความอดทน ช่วยเหลืออาารี ร่วมมือกับเพื่อนร่วมทีม และแสดงน้ำใจนักกีฬาเพียงใด
5. เพื่อจะทราบความซาบซึ้งและทัศนคติ (เจตคติ) ที่มีต่อการกีฬาและการพลศึกษาเพียงใด มีความสนใจต่อการใช้เวลาว่างทางกีฬาเพียงใด เป็นต้น¹

สมคิด บุญเรือง ได้กล่าวถึงเกณฑ์การเลือกแบบทดสอบที่นำมาใช้โดยทั่วไปมี 3 ประการ คือ

1. เครื่องมือทดสอบนั้นต้องมีระบบและขั้นตอนเป็นวิทยาศาสตร์
2. การดำเนินการทดสอบไม่ยุ่งยากเกินไป เหมาะที่จะใช้ในสถานนั้น
3. ผลที่ได้จากการทดสอบมาใช้ในแง่การศึกษา เช่น จัดกลุ่มการเรียน การสอน บอกตำแหน่งบุคคลต่าง ๆ ในกลุ่ม ประเมินระดับคะแนน เป็นต้น²

แฮร์ริสัน (Harrison) ได้กำหนดหลักเกณฑ์การเลือกข้อทดสอบสำหรับการวัดผลของพิจารณา ดังนี้

1. ความแม่นยำ (Validity) คือ อัตราความสามารถที่จะบอกได้ว่าข้อทดสอบมีความถูกต้องแค่ไหน ข้อทดสอบที่ดีควรวัดสิ่งที่เราต้องการได้ถูกต้อง
2. ความเชื่อถือได้ (Reliability) คือ ความสามารถที่จะเชื่อถือได้ ข้อทดสอบมีความแน่นอนคงที่ ถึงแม้ว่าจะนำข้อทดสอบนี้ไปทำการทดสอบกี่ครั้งก็ตามได้ผลคงที่

¹จรินทร์ ชานีรัตน์, การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเคียนส์โตร์, 2519), หน้า 4-5.

²สมคิด บุญเรือง, การวัดผลในวิชาพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : โรงเรียนสตรีเนติศึกษา แผนกการพิมพ์, 2520), หน้า 23.

3. ความเป็นปรนัย (Objectivity) คือ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในการให้คะแนนในข้อทดสอบ ถึงแม้จะมีหลาย ๆ คน เป็นคนให้คะแนนก็ตาม ในการวัดผลควรมีคุณสมบัติดังนี้

- (1) ข้อทดสอบนั้นจะต้องแน่นอน มีรายละเอียดที่แจ้งในการนำไปใช้
- (2) วิธีการวัดผลง่ายแก่การใช้
- (3) สามารถใช้เครื่องมือในการวัดผลได้
- (4) ผลจากการทดสอบ เป็นคะแนนที่สามารถนำไปคำนวณได้
- (5) เลือกข้อทดสอบที่สร้างโดยนักวัดผลที่ดี และได้รับการฝึกฝนทางด้านนั้นมาโดยเฉพาะ
- (6) ข้อทดสอบนั้นควรเป็นกรรมวิธีทางวิทยาศาสตร์ และคงสภาพความเป็นวิชาชีพ (Professional)
- (7) ข้อทดสอบนี้ควรมีผู้ให้คำแนะนำอยู่เสมอว่าจะใช้อย่างไร

4. การนำไปใช้ (Utility) คือ ความสามารถที่จะนำไปใช้ได้หลังจากการทดสอบแล้วเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยศึกษา และจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงข้อบกพร่องของผู้เข้าทดสอบ

5. เศรษฐกิจ (Economics) ข้อทดสอบควรจะมีประหยัด ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการทดสอบมาก ซึ่งควรประหยัดในด้านต่าง ๆ คือ

- (1) ทางด้านอุปกรณ์
- (2) สถานที่
- (3) เจ้าหน้าที่
- (4) เวลา

6. เกณฑ์ (Norm) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดเอาไว้ว่า คนอายุเท่านี้เท่านั้นจะสามารถทำอะไรได้เท่าไร สถิติได้มาจากการศึกษาและการทดลองมาแล้ว โดยอาศัยวิชาสถิติ ข้อทดสอบแต่ละอันจำเป็นจะต้องมีค่า Norm ไว้เพื่อใช้เป็นข้อเปรียบเทียบกับคะแนนที่ผู้เข้าทดสอบทำได้

7. คุณค่าในการพัฒนา (Developmental Value) คุณค่าในการพัฒนา ข้อทดสอบเป็นการฝึกหัดให้เกิดความชำนาญและทักษะ เมื่อเข้าทดสอบแล้วผู้เข้าทดสอบจะทราบว่าตัวเองมีข้อดีหรือข้อเสีย ข้อผิดพลาดอะไรบางอย่าง

8. ความสนใจ (Interest) ข้อทดสอบควรเป็นข้อทดสอบที่ดึงดูดความสนใจของผู้เข้าทดสอบมากพอสมควร
9. ลักษณะคล้ายคลึง (Duplicate Forms) ข้อทดสอบที่ใกล้เคียงกันหรือเหมือนกันนำมาใช้ทดแทนกันได้
10. คำแนะนำมาตรฐาน (Standardized Directions) คำแนะนำในการทดสอบที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ข้อทดสอบนั้นจะต้องมีคำสั่งที่เป็นมาตรฐานที่ทำให้ผู้ทดสอบได้ทำการทดสอบเหมือนกัน ผลของการทดสอบจึงจะเป็นมาตรฐาน¹

ในการวัดผลทางพลศึกษาซึ่งมีอยู่หลายค่านั้นควรที่จะกำหนดสัดส่วนของคะแนนให้เหมาะสมตามจุดประสงค์ของหลักสูตรและตามความคิดเห็นของผู้สอน สำหรับสัดส่วนของคะแนนนั้น พอง เกิดแก้ว ได้เสนอแนะการให้คะแนนไว้ดังนี้

1. ทศนคติ (Attitude) โดยรวมถึงลักษณะต่าง ๆ คือการเป็นผู้นำ ความร่วมมือ เวลาเรียน การตรงต่อเวลา ความมีน้ำใจนักกีฬา เป็นต้น ถ้าคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ของคะแนนควรจะเป็น 5-25 %
2. ความสัมฤทธิ์ผล (Achievement) ซึ่งหมายถึงทักษะในการปฏิบัติกิจกรรมที่เรียน มาตรฐานของการฝึกหัดและความสามารถในการนำไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ แบ่งคะแนนประมาณ 20-35 %
3. ความรู้ (Knowledge) ได้แก่ ความเป็นมา กติกา การเล่น วิธีเล่น เทคนิค มารยาทการเล่นและความรู้ทั่วไปที่เกี่ยวข้องถ้าให้คะแนนควรจะเป็น 5-25 %
4. สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความสามารถในการปรับตัว ความอ่อนตัว กำลังความอดทนของระบบหัวใจและหลอดเลือด คะแนน 20-25 %
5. สุขปฏิบัติ (Hygienic) ได้แก่ สุชนนิสัยส่วนบุคคล ความสะอาด การปฏิบัติตามหลักความปลอดภัย แบ่งคะแนนให้ประมาณ 3-25 %²

¹Clarke H. Harrison, Application of Measurement to Health and Physical Education (Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1967), pp. 29-35.

²พอง เกิดแก้ว และคณะ, การพลศึกษา, หน้า 292.

จรินทร์ ชานีรัตน์ ได้เสนอแนะถึงการจัดแบ่งกลุ่มคะแนนระดับของคะแนนการ
วัดผลวิชาพลศึกษาไว้ดังนี้ (สมมติคะแนนเต็ม 10 คะแนน)

1. ชั้นดีมาก	ให้	10	คะแนน
2. ชั้นดี	ให้	8-9	คะแนน
3. ชั้นพอใช้	ให้	6-7	คะแนน
4. ต้องปรับปรุง	ให้	4-5	คะแนน
5. อ่อนมาก	ให้	2-3	คะแนน

สำหรับพวกที่อ่อนมากไม่ควรให้คะแนนศูนย์ (0) นอกจากไม่มาสอบหรือทำ
ไม่ได้เลย¹

ธีรธรรม บัวเจริญและคณะ ได้สรุปถึงหลักการที่สำคัญในการให้คะแนนการ
วัดผลวิชาพลศึกษา ไว้ดังนี้

1. การวัดและประเมินผล การให้คะแนน ต้องอยู่บนรากฐานของจุดประ-
สงค์ทางการศึกษา แต่การดำเนินการ วัดไม่ใช่เป็นกฎตายตัวที่จะต้องเหมือนกันหมด
2. คะแนนทางวิชาพลศึกษาจะต้องมีความสัมพันธ์กับกลุ่มวิชาอื่น ๆ ของ
โรงเรียน
3. คะแนนเป็นเครื่องแสดงของความรู้ที่มีอยู่ ฉะนั้น พยายามให้คะแนน
ในเรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตความเป็นจริง เพื่อที่เด็กจะได้เตรียมตัวอย่างถูกต้องหลังจากเขา
จบไปแล้ว
4. คะแนนที่กำหนดขึ้นจะต้องอยู่บนรากฐานของเนื้อหาวิชาที่เรียน
5. คะแนนที่เด็กได้รับทางพลศึกษาจะต้องรวมวัดดูประสงค์มากกว่า

1 อย่างขึ้นไป²

¹จรินทร์ ชานีรัตน์, การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษา, หน้า 12.

²ธีรธรรม บัวเจริญ และคณะ, คู่มือสอบเข้ามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีที่ 3 วิชาเอกพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ประสานมิตร, 2522), หน้า
130-132.

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเกี่ยวกับเรื่องปัญหาการประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา ยังไม่มีผู้ใดศึกษาวิจัยมาก่อน มีแต่การวิจัยปัญหาการวัดผลวิชาพลศึกษาและปัญหาการวัดผล ในสาขาวิชาอื่น นอกจากนี้ในสาขาวิชาพลศึกษายังได้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการทดลอง การทดสอบหลักสูตร การเรียนการสอน และการนิเทศ ฯลฯ ซึ่งการค้นคว้าวิจัยที่นับว่าเกี่ยวข้องกับการประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษาและมีส่วนสัมพันธ์กับการวิจัยนี้มีดังต่อไปนี้

ในปี พ.ศ. 2508 กัลยา บุญเศรษฐ ทำการวิจัยในหัวข้อ "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ที่มีต่อการเรียนพลศึกษา" การวิจัยใช้แบบสอบถามกับตัวอย่างประชากร ที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเรียนดี กลุ่มปานกลาง และกลุ่มเรียนอ่อน จำนวน 675 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนต้องการให้โรงเรียนจัดเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการเรียนวิชาพลศึกษาให้ คือ ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ตู้เก็บเสื้อผ้า ห้องเก็บอุปกรณ์ ห้องนำ ที่ค้ำน้ำ ที่ล้างมือ และสิ่งอื่น ๆ ที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนพลศึกษาให้ดีขึ้น

2. กิจกรรมพลศึกษาที่โรงเรียนจัดสอน ได้แก่ ฟุตบอล วอลเลย์บอล แอโรบิค กรีฑา เนตบอล มวย ยิมนาสติกส์ แบดมินตัน ยูโด กิจกรรมเข้าจังหวะ¹

ในปี พ.ศ. 2510 สุมลมาลย์ สุเทพภักดี ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจอุปสรรคและปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามถามนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ทั้ง ป.กศ.ต้น และ ป.กศ.สูง พบว่า เกี่ยวกับการวัดผลนักศึกษา ควรมีการสอบทุกครั้งเมื่อจบบทเรียน ไม่ควรสอบข้อเขียนเมื่อเวลาที่สอนไม่ทันหลักสูตร อาจารย์พลศึกษาควรให้นักศึกษามาเรียนนอกเวลาโดยจัดสอนในชั่วโมงเพิ่มขึ้น²

¹กัลยา บุญเศรษฐ, "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์-ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508).

²สุมลมาลย์ สุเทพภักดี, "การสำรวจอุปสรรคและปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา", (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510).

✓ ในปี พ.ศ. 2511 อนันต์ อัทธชัย ทำการวิจัยในหัวข้อ "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาลในภาคการศึกษาหนึ่ง" โดยใช้แบบสอบถามกับครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่และครูสอนพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมวิสามัญศึกษา ทั้งมีวุฒิและไม่มีวุฒิในภาคการศึกษาหนึ่ง จำนวน 99 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. โรงเรียนยังขาดบุคลากรทางด้านพลศึกษา
2. โรงเรียนยังขาดอุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เช่น ที่ค้ำน้ำ ที่ล้างมือ ห้องน้ำ ห้องส้วม ¹

✓ ในปี พ.ศ. 2512 ไพฑูรย์ จัยสิน ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาในการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่ทำการสอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม จำนวน 44 คน ใน 13 โรงเรียน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการวัดผล พบว่า ครูพลศึกษาใช้วิธีการวัดผลทั้งทางภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ นอกจากนี้มีการพิจารณาอย่างอื่น ๆ อีกเป็นส่วนประกอบ คือ ความตั้งใจเรียน การทดสอบเป็นประจำ การมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ความสามารถในการพัฒนาตนเองของนักเรียน สำหรับนักกีฬาของโรงเรียนไม่ได้รับคะแนนพิเศษ หรือสิทธิพิเศษอื่นใด ²

✓ ในปี พ.ศ. 2513 มีชัย คุณาวุฒิ ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" โดยใช้แบบสอบถามกับครูพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ เขตจังหวัดพระนคร จำนวน 76 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า

¹อนันต์ อัทธชัย, "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษาหนึ่ง", (วิทยานิพนธ์ปริญญา-มหาบัณฑิต คณะบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

²ไพฑูรย์ จัยสิน, "ปัญหาในการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม", (วิทยานิพนธ์ปริญญา-มหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512), หน้า 92.

1. ครูพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ เขตจังหวัดพระนครมีไม่พอ
2. สถานที่แคบ อยู่ไกลห้องเรียนทำให้เกิดเสียงรบกวน เวลาเรียนในฤดู

ฝน นำทวมสนาม

3. อุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน สถานที่ไม่เพียงพอต่อการจัดกิจกรรมพลศึกษา

4. ผู้บริหารโรงเรียนไม่เห็นความสำคัญของพลศึกษา ¹

ในปี พ.ศ. 2513 สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์ ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษา ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่สอนวิชาพลศึกษาในระดับประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด โรงเรียนสังกัดเทศบาล โรงเรียนสังกัดกองโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดพระนคร รวม 140 โรงเรียน จำนวน 170 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลวิชาพลศึกษาพบว่า ครูพลศึกษามีประสบการณ์ในการวัดผลน้อย ขาดอุปกรณ์การสอน สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวก สอนไม่ทันหลักสูตรและครูเอาชั่วโมงพลศึกษาไปใช้ทำกิจกรรมอย่างอื่น ²

ในปี พ.ศ. 2514 สุภาภรณ์ สุขดาวรร ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษามัธยมในสถาบันฝึกหัดครู" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ที่สอนวิชาพลศึกษามัธยม ในสถาบันฝึกหัดครู จำนวน 25 แห่ง จำนวน 74 คน ผลการวิจัยพบว่าปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ส่วนใหญ่มีการทดสอบทางค่านิยม และค่านิยมปฏิบัติ เกณฑ์การวัดผล และให้คะแนนถูกต้องตามหลักการแล้ว แต่ส่วนประกอบในการให้คะแนนบางข้อ

¹มีชัย คุณาวุฒิ, "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนราษฎร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต แผนกวิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

²สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์, "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513), หน้า จ.

ยังไม่เหมาะสม และควรจะได้มีการปรับปรุงวิธีการวัดผลวิชาพลศึกษามากที่สุด¹

ในปี พ.ศ. 2515 พิศวง เพชรคล้าย ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอมะนัง จังหวัดนบพูนบุรี" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 10 คน และทดสอบทักษะทางบาสเกตบอล โดยใช้แบบทดสอบของน็อกซ์ (Knox Basketball Test) ทดสอบนักเรียนจำนวน 1,200 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลวิชาบาสเกตบอล ทุกโรงเรียนจะมีการทดสอบทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ ซึ่งส่วนมากจะเป็นการเก็บคะแนนแล้วมารวมกับคะแนนปลายปี มีเกณฑ์เกี่ยวกับการวัดผลวางไว้ เช่น เสื้อผ้าสะอาด การมาเรียนสม่ำเสมอทุกครั้ง จะทำให้คะแนนเก็บดีด้วย²

ในปีเดียวกัน ปราณี คันตยาบุตร ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "วัดผลวิชาภูมิศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนภูมิศาสตร์ ของโรงเรียนรัฐบาล 14 แห่ง จำนวน 20 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2514 ที่ผ่านการทดสอบวิชาภูมิศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 340 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. วิธีการวัดผลที่ใ้มากที่สุดคือ การทดสอบข้อเขียน และถาม-ตอบปากเปล่า และการปฏิบัติงานตามลำดับ
2. ข้อทดสอบมุ่งวัดความรู้ ความจำเป็นส่วนใหญ่
3. ปัญหาการวัดผลที่ประสบคือ เรื่องอุปกรณ์การสอนน้อย การสร้างข้อสอบ การคิดคะแนน และนักเรียนกลัวการทดสอบ

¹สุภาพรณ สุขธาวรร, "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษามัธยมในสถาบันฝึกหัดครู", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514), หน้า 99-100.

²พิศวง เพชรคล้าย, "การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและทักษะทางกีฬาสเกตบอล", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515), หน้า 74.

4. ขอเสนอแนะ ควรจัดหาอุปกรณ์การสอนให้มากขึ้น เพิ่มคะแนนให้มากขึ้น
สนับสนุนให้ครูผู้สอนได้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการวัดผล¹

ในปี พ.ศ. 2516 คงศักดิ์ เจริญรักษ์ ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "โปรแกรมผล-
ศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบ
ถามไปยังครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 62 คน สรุปผลการวิจัยได้ว่า
การวัดผลด้านการเรียน ร้อยละ 36 วัดโดยการสอบทักษะ ทฤษฎี และให้คะแนนความ
สนใจ รองลงมาได้แก่ สอบทักษะ และให้คะแนนความสนใจ สอบทักษะที่เรียนอย่าง
เดียว สอบทักษะ และทฤษฎีตามลำดับ ส่วนระบบการให้คะแนนเก็บโดยไม่มี การสอบ
ครูพลศึกษาไม่ใช่²

ในปี พ.ศ. 2518 สุนทร บำเรอราช ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "ความคิดเห็น
ของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับระบบการวัดผลและประเมินผลการศึกษาของ วิทยาลัยครู
ในภาคกลาง" มีความมุ่งหมายเพื่อสำรวจว่า ระบบและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการวัดผล
และประเมินผลการศึกษา ถูกนำมาใช้ในวิทยาลัยมีมากน้อยเพียงใด และเพื่อเปรียบเทียบ
ความคิดเห็นของอาจารย์ และนักศึกษา เกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลการศึกษา
ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ 294 คน และนักศึกษา 372 คน จาก
วิทยาลัยครูในภาคกลาง 8 แห่ง ผลการวิจัยสรุปว่า ในด้านการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์
ของการวัดผลและประเมินผลการศึกษา อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นตรงกันว่า มี
การปฏิบัติในเรื่องต่อไปนี้ได้น้อย ได้แก่ การใช้วิธีการสอนแบบให้เปิดหนังสือตอบ หรือ
นำไปตอบที่บ้าน ข้อสอบที่วัด สิ่งทีนอกเหนือจากความจำ และการลงโทษผู้ที่ทุจริตใน
การสอบ ส่วนในด้านความเห็นชอบ ในหลักการของการวัดผล และ ประเมินผลการ

¹ปราณี ตันตยาบุตร, "วัดผลวิชาภูมิศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515).

²คงศักดิ์ เจริญรักษ์, "โปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษา
ตอนต้นในกรุงเทพมหานคร", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516), หน้า 45.

ศึกษา อาจารย์ และนักศึกษามีความเห็นชอบตรงกัน ดังนี้ พยายามทำให้อาจารย์และนักศึกษารู้ใจถึงวิธีการประเมินผลแบบไม่มีเกรด ให้มีระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการวัดผลการเรียนของแต่ละวิชาอย่างครบถ้วน ให้อาจารย์ทุกคนได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษเรื่อง การวัดผลการเรียนก่อนรับหน้าที่สอน ให้ถือว่าการใช้เครื่องมือที่ผู้สอนสร้างเองเป็นการวัดผลที่ดี ให้มุ่งวัดเรื่องความคิดเห็นให้มากกว่าความจำ ให้จัดทำข้อสอบที่มี คุณภาพ ดี ตามหลักวิชาการวัดผล เพื่อให้การวัดผลการเรียนเป็นที่เชื่อถือได้ ให้มีการวิเคราะห์ข้อสอบที่ใช้ ในวิทยาลัยครูอย่างสม่ำเสมอ ให้มีการป้องกันการทุจริต ในการสอบ และให้มีการสอบ เพื่อให้อาจารย์ทราบว่า ควรช่วยเหลือนักศึกษา ในด้านใดบ้าง มีความจำเป็นมากกว่าการสอบ เพื่อให้ทราบว่าเขาจำ และเข้าใจอะไรจากสิ่งที่สอน ไปแล้วเท่าใด¹

ในปีเดียวกัน สมศักดิ์ ศิริอนันต์ ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "ปัญหาของครูพลานามัย เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 3 โดยใช้แบบสอบถามถามครูพลานามัย ที่สอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนรัฐบาลเขตการศึกษา 3 จำนวน 23 คน จาก 13 โรงเรียน การวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลพบว่า เกณฑ์การประเมินผล และค่าระดับเฉลี่ยที่กรมพลศึกษาได้แนะนำไว้ ครูส่วนใหญ่เห็นว่า เหมาะสมดีแล้ว แต่เกณฑ์ที่ใช้เป็นเกณฑ์ของโรงเรียนเอง²

ในปี พ.ศ. 2519 วรรณีย์ เคียวสุรินทร์ ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "ความคิดเห็นของครูอาชีวศึกษาต่อการวัดและประเมินผลการเรียนในปัจจุบัน พ.ศ. 2519" มี

¹สุนทร บำเรอราช, "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับระบบการวัดผลและประเมินผลของวิทยาลัยครูในภาคกลาง", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษาระดับปริญญาโท วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี, 2518), หน้า 117-118.

²สมศักดิ์ ศิริอนันต์, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 3", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษาระดับปริญญาโท วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี, 2518), หน้า 15-16.

ความมุ่งหมายเพื่อทราบความคิดเห็นของครูอาชีวศึกษาเกี่ยวกับหลัก และวิธีการประเมินผล การปฏิบัติในปัจจุบัน ข้อดีและข้อควรแก้ไขปรับปรุง และประโยชน์ต่อตัวครูและนักเรียน ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปให้ครูอาชีวศึกษา ในสังกัดกรมอาชีวศึกษา รวม 4 วิทยาลัย จำนวน 200 คน สรุปผลการวิจัยได้ว่า ครูอาชีวศึกษาส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการจัดการ ศึกษาตามระบบหน่วยกิต ซึ่งมีการประเมินผลเป็นรายวิชา เห็นด้วยกับการวัดผลทั้งภาค ทฤษฎี และปฏิบัติ ทั้งระหว่างภาคเรียนและปลายภาคเรียน และการวัดผลจากงานที่ มอบหมายให้นักเรียนทำ จากพัฒนาการด้านเจตคติ ความสนใจ และบุคลิกภาพด้าน อื่น ๆ ไม่ควรตัดสินใจได้ตกเป็นรายวิชาด้วยระดับคะแนน "1" นักเรียนที่สอบตก วิชาบังคับควรสอบซ่อมได้เพียง 1 ครั้ง ถ้าสอบไม่ผ่านวิชาเลือกควรให้เรียนซ้ำ หรือ เรียนวิชาอื่นแทน และคิดว่า คะแนนของวิชาที่สอบซ่อมผ่านได้ไม่ควรสูงกว่าระดับคะ-
แนน "1" ¹

ในปี พ.ศ. 2521 ปิยวรรณ เพ็ญสุภา ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "ปัญหาการ จัดและการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา จำนวน 690 คน จากจำนวนโรงเรียน 230 โรงเรียน สรุปผลการวิจัยได้ว่า การวัดผลวิชาพลศึกษาใช้การสอบปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่ เก็บคะแนนแต่ละเทอม แล้วมารวมเป็นคะแนนปลายปี ปัญหาในการวัดผลคือ ไม่สามารถ สร้างข้อสอบให้เหมาะสมได้ ²

ในปีเดียวกัน ปองจิต อ่อนเฒ่า ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "ปัญหาการวัดและ ประเมินผลการสอนการ เรียนวิชาภาษาไทย ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยได้ส่ง

¹วรรณิ์ เคียวสุรินทร์, "ความคิดเห็นของครูอาชีวศึกษาต่อการวัดและประเมินผล การศึกษาในปัจจุบัน พ.ศ. 2519", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519), หน้า 30-32.

²ปิยวรรณ เพ็ญสุภา, "ปัญหาการจัดและการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียน ในองค์การบริหาร ส่วนจังหวัดเชียงราย", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชา พลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า 122.

แบบสอบถามไปยังครูภาษาไทย จำนวน 142 คน นักเรียนจำนวน 240 คน โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 24 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่ครูภาษาไทยประสบได้แก่ เวลาเรียนมีจำกัดทำให้มีโอกาสดังกล่าวระหว่างภาคเรียนน้อย ผู้เรียนมีทักษะไม่ดีพอ มีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย และเตรียมตัวไม่พร้อมที่จะสอบ¹

ในปี พ.ศ. 2522 พรรณเพ็ญ ทนกล้า ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูสังคมศึกษา จำนวน 208 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 45 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า มีเนื้อหาวิชาสอนไม่ทัน นักเรียนเตรียมตัวไม่พร้อม จำนวนนักเรียนมากทำให้การวัดผลทำให้การวัดผลภาคปฏิบัติทำได้ไม่ทั่วถึง การวัดผลให้ครอบคลุมจุดประสงค์ทำได้ยาก นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาสังคม โอกาสวัดผลระหว่างภาคเรียนมีปัญหาไม่สามารถวัดผลได้ครอบคลุมเนื้อหาวิชา และมีปัญหาในการเลือกวิธีวัดผลที่เหมาะสม²

ในปีเดียวกัน สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "ปัญหาการจัดและดำเนินโปรแกรมพลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่สอนในสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน 38 คน จากสถาบันอาชีวศึกษา 28 แห่ง เป็นของรัฐบาล 10 แห่ง และของเอกชน 18 แห่ง ซึ่งเป็นสถาบันอาชีวศึกษาที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาทางด้านโปรแกรมการสอน

¹ปองจิต อ่อนเฒ่า, "ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาภาษาไทย ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า 90-99.

²พรรณเพ็ญ ทนกล้า, "ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 83.

ผลศึกษา ครูผลศึกษาเห็นว่าประสบมากเกี่ยวกับการวัดผล คือ การวัดผลต้องใช้เวลามาก และต้องวัดหลายด้าน ¹

ในปี พ.ศ. 2523 สมชาย ธรรมโกศล ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "ปัญหาการวัดผลวิชาผลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูผลศึกษาที่สอนวิชาผลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 150 คน จาก 65 โรงเรียน ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ที่อาจารย์ผลศึกษาประสบในการวัดผลด้านความรู้ คือ หน่วยกิตวิชาผลศึกษามีน้อยทำให้นักเรียนขาดความสนใจในการสอบข้อเขียน และคะแนนสอบข้อเขียนมีน้อย ด้านสมรรถภาพทางกาย คือ ขาดสถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก ไม่เอื้ออำนวย การทดสอบทักษะเป็นทีมใช้เวลามาก ด้านเจตคติ คือ จำนวนนักเรียนมีมากทำให้การสังเกตได้ไม่ทั่วถึง ไม่สามารถวัดได้ครบทุกด้าน และครบทุกคน โดยเฉพาะแบบสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลทำได้ยาก²

ในปี พ.ศ. 2524 เอนก ช่างน้อย ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาการประเมินภาระบ่ง ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผลศึกษา จำนวน 72 คน นักเรียนจำนวน 360 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 36 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการวัดและประเมินผลที่ครูผู้สอนประสบปัญหามาก คือ นักเรียนขาดความตั้งใจ ในการสอบทั้งด้านทฤษฎี และปฏิบัติ เวลาที่ใช้ในการสอบ เกณฑ์ที่ใช้ในการให้คะแนนทักษะ

¹ สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาผลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 108.

² สมชาย ธรรมโกศล, "ปัญหาการวัดผลวิชาผลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาผลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523), หน้า ค.

ต่าง ๆ การควบคุมชั้นขณะสอบทักษะ การวัดและประเมินผลทางค่านเจตคติ และ คุณลักษณะของนักเรียน¹

ในปีเดียวกัน ขจร ตั้งสุวรรณรังษี ได้ทำการวิจัยในหัวข้อ "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา จำนวน 48 คน นักเรียนจำนวน 240 คน ในโรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 24 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการวัดและประเมินผลของครูพลศึกษาประสบปัญหามากกว่านักเรียน เพราะยังไม่มีเกณฑ์ในการทดสอบนักเรียนในแต่ละทักษะโดยตรง รวมทั้งการทดสอบความรู้ อาจารย์ไม่มีความแน่นอนในการให้คะแนนทั้งจากการแสดงออกทางพฤติกรรมและด้านความสามารถของนักเรียน การทดสอบแต่ละทักษะต้องใช้เวลานานและการสังเกตอย่างละเอียด จึงต้องใช้เวลามากในการทดสอบทักษะ²

ในปี ค.ศ. 1964 คาร์รา (Carra) แห่งมหาวิทยาลัยเคนท์ส (Kent State University) ได้สำรวจการจัดโปรแกรมพลศึกษาในวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยจำนวน 406 แห่ง ในสหรัฐอเมริกา พบว่า ร้อยละ 81 ต้องการให้หน่วยกิต ไปคิดรวมในผลการสอนด้วย และให้คิดหน่วยกิต 1 หน่วยกิตต่อการเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษา 1 ชั่วโมง ร้อยละ 78.50 ต้องการให้มีการทดสอบด้านทักษะในการกีฬา และทดสอบความสามารถทางค่านพลศึกษาของนักศึกษา ร้อยละ 33 ต้องการเน้นกิจกรรมที่เสริมสร้างความสมบูรณ์ของร่างกาย³

¹ เอนก ช่างน้อย, "ปัญหาการเรียนการสอนวิชากระบี่กระบองในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า 113.

² ขจร ตั้งสุวรรณรังษี, "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า 124.

³ Lawrence D. Corra, Kent State University Research Quarterly, (November 25, 1964), : 24-25.

ในปี ค.ศ. 1970 สตาร์ (Starr) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ "ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการวัดผล" เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิธีการวัดผลวิชาที่เรียน โดยส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนฝึกสอนปีสุดท้าย ในระหว่างปี ค.ศ. 1967-1968 จำนวน 483 คน เป็นชาย 220 คน หญิง 263 คน ฝึกสอนอยู่ในมหาวิทยาลัยการศึกษาของรัฐ (University Department of Education) 4 แห่ง ซึ่งแต่ละแห่งมีวิธีการวัดผลแตกต่างกัน การวิจัยปรากฏว่านักเรียนฝึกสอนทั้ง 4 แห่ง รวมกันประมาณ 56 % ชอบวิธีการวัดผล โดยคิดจากงานที่ทำตลอดปีเป็นอันดับแรก รองลงมา 14 % ชอบวิธีการวัดผล โดยคิดจากผลการสอบได้ 20 % และผลงานที่ทำ 80 % และน้อยกว่า 2 % ชอบให้คิดแต่ผลการสอบได้อย่างเดียว สรุปแล้วนักเรียนที่มีประสบการณ์โดยตรงของการวัดผลเกี่ยวกับงาน ที่ทำจะเห็นด้วยกับวิธีการวัดผลที่คิดจากงานที่ทำทั้งปีมากกว่าพวกอื่น ๆ ¹

ในปี ค.ศ. 1971 ชาลส์ จากอบ เบคเตอร์ (Charles Jacob Becker) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษา สำหรับชายในวิทยาลัยชุมชนโอริกอน" โดยใช้แบบสอบถามมาตรฐานของ นีลสัน ออลเสน (Neilson-Comer Allsen) ส่งไปยังวิทยาลัยชุมชน 12 แห่ง ในรัฐโอริกอน ผลการวิจัยปรากฏว่า การสอนพลศึกษานั้น ครูผู้สอนได้มีการเตรียมตัวอย่างดี อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ในการสอนวิชาพลศึกษามีอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย การจัดดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาและโปรแกรมกิจกรรมพลศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย คือ ควรมีการประเมินผลโปรแกรมทุก ๆ 5 ปี ²

¹ J.W. Starr, "Student Opinion on Methods of Assessment", Education Review, Vol. XXII, No. 3 (June 1970) : 2430253.

² Charles Jacob Becker, "An Evaluation of Physical Education Programs for Men in Oregon Community Colleges", Dissertation Abstracts 31 (April 1971) : 5172-A.

ในปี ค.ศ. 1974 โจเซ เอ็ม ปอร์เตลา ซัวเรย์ (Jose M. Portela-Suarez) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาชุมชน เปอร์โต ริโก" โดยใช้แบบประเมินผลส่วนที่ 4-13 ของแบบประเมินผลของโรงเรียนมัธยมแห่งชาติ นำมาประเมินผลโรงเรียนมัธยมชุมชน ใน เปอร์โต ริโก จำนวน 12 โรงเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนส่วนมากยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี การนำโปรแกรมพลศึกษาที่วางแผนโปรแกรมโดยรัฐมาใช้เป็นโปรแกรมที่ไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริง และสภาวะของโรงเรียนนั้น ๆ ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมโปรแกรมพลศึกษามีน้อย ไม่มีจำนวนนักเรียนที่แน่นอน ในการเรียนพลศึกษาในชั้นเรียนภาคอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก ซึ่งทำให้เป็นผลกระทบต่อการสอน และกระบวนการเรียนรู้ของวิชาพลศึกษา¹

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹Jose M. Portela-Suarez, "An Evaluation of the Physical Education Programs in the Public Secondary of Puerto-Rico", Dissertation Abstracts 35 (March 1974) : 5908-A.